

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΑ

Στην Κομοτινή είχαμε πάει μιά θραεβιά με τον κ. Μιχαλακόπουλο, όταν πεσιώδευε,

Ό τότε Γενικός Διοικητής κ. Θεοφύλακτος

για να μελετήση την κατάσταση της Μακεδονίας και της Θράκης και να αναλάβη την άρμυστειαν της Βορείνης Ελλάδος.

Κρίμα, αληθινά, και για τη Μακεδονία και για τη Θράκη, που δεν τ' άποφασίσε.

Μεταξύ της ακολουθίας του ήσαν και ο τότε Γενικός Διοικητής της Θράκης κ. Θ. Θεοφύλακτος, οφθαλμίατρος τώρα στη Θεσσαλονίκη, από τους πιο καλούς, ο οποίος διαρκώς τού έλεγε:

— Άνοιξε τ' άμτια σου, κύριε Μιγαλακόπουλε! Θέλει δουλειά ο τόπος.

Κι έμεις τού άπαντούσαμε: — Άν δεν άνοιξης τού κ. προέδρου... τ' άμτια, έσύ που είσαι οφθαλμίατρος, ποιός θά τού τ' άνοιξη;

Συνώδευαν επίσης τόν κ. Μιγαλακόπουλο, ο κ. Ίασωνίδης κι' ο βουλευτής, "Έθρου οφθαλμίατρος, ο πρώην νοιάρχης "Έθρου κ. Καλογερόπουλος και ο ύποφαναίνιος.

κ. Χατζηγίλιας, που διηγείτο διαρκώς πιπεράτες ιστορίες, ή όποιος κάνανε τόν κ. Ίασωνίδη να κλείνη τ' άμτια του, προσποιούμενος ότι κοιμάται και νά... άνοιξη τ' άμτιά του.

— Πιό σιγά, λέγαμε τότε έμεις εκοπίμας στόν κ. Χατζηγίλια, πιό σιγά, μήν έμπνησης τόν κ. Ίασωνίδη!

Μά ο κ. Ίασωνίδης πετιότανε άμέσως από τόν... ύπνο του και μ' άλεγε:

— Δέν πειράζει!... Δέν πειράζει!... Λέτε τα ελεύθερα και δυνατά Δέν... ξυπνάω έγώ, διόλου!

Ήταν ακόμα μαζί μας ο κ. Δάλλας, διαπρεπής δικηγόρος υπη Θεσσαλονίκη σήμερα, ο έμπιστος φίλος τού κ. Μιγαλακόπουλου κ. Γεώργ. Σακελλαρόπουλος, ο πρώην νοιάρχης "Έθρου κ. Καλογερόπουλος και ο ύποφαναίνιος.

Τό ταξίδι έπήγαινε καλά.

Τόν κ. Μιγαλακόπουλο τόν πονοκεφαλούσαν με τ' άζητήματα τους, μεγάλα και μικρά, οι Μακεδόνες και οι Θράκες, κι' αυτός τούς άκούγε με ύπομνη και έξήταζε με προσοχή τ' άμνημάτα τους.

— Σκοτούρες έχει ο πρόεδρος, είπα στο φίλο κ. Σακελλαρόπουλο.

— Βρέ, δέν λές, μου λέει, ότι σκοτούρες μεγάλες έχω έγώ!

— Γιατί; Μήπως θ' αναλάβης ού την άρμυστειά;

— Όχι, άδερφέ!

— Μά τότε τί σκοτούρες έχεις;

— Που θά κοιμηθούμε τό θράδυ στην Κομοτινή.

Στην Κομοτινή, δέν είχε, παρά ένα ξενοδοχείο μοναχά της προκοπής, την "Ακρόπολις" τού μπάρμπα-Σπύρου. Θά χωρούσαμε, θεβαίως, σ' αυτό, αλλά τί θά γίνονταν, άν ήσανε γεμιστά από πελάτες;

— Μά τηλεγραφήσαμε από τη Καβάλλα, δέν πιστεύω νά μ' άφήσουν στο δρόμο, άδερφέ, είπα σόν κ. Σακελλαρόπουλο.

— Μά δέν πρόκειται, άγαπητέ μου, γι' αυτό. Τό ζήτημα είνε άλλο. Στο ίδιο δηλαδή ξενοδοχείο με μ' άς θά κοιμηθ' ο Δάλλας και ο Ίασωνίδης;

— Μάλιστα, στο ίδιο.

— Έ, τότε έγώ... αντί σας!

Φεύγω για την Όρεστιάδα!

— Και θ' άφήσης μοναχόν τόν κ. πρόεδρο!

— Φεύγωωωωω!... Είπα, λέω φεύγω!... Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ό κ. Σακελλαρόπουλος, τού όποιου ή καρδιά είνε άπέραντος εις κλωούνην και άκεανός άγάπης, και άφυσίωστος για τόν κ. Μιγαλακόπουλο, και πέλαγος εκτιμήσεως για τόν Ίασωνίδη και τόν Δάλλα, έχει ένα τρομερό έλάτωμα.

Παθαίνεται άσια άκούει δίπλα του άνθρωπο νά ροχαλίξη!

Κι' ο Δάλλας κι' ο Ίασωνίδης είνε,

φαίνεται, από τούς μεγαλειότερους "Έλληνας... ροχαλιστάς!

Γιά τό λόγο αυτό ο κ. Σακελλαρόπουλος είχε την πονηρία, στις πόλεις που γυρίζαμε, νά τηλεγραφή, φροντίζων για ένα καλό ξενοδοχείο για τόν πρόεδρο και την ακολουθία του και ιδιαίτερος ένα άλλο ξενοδοχείο, εκ τών άριστων πάντοτε της πόλεως, για τούς κ. κ. Δάλλα και Ίασωνίδη.

Γι' αυτό, όπου κι' άν πηγαίναμε, οι δυο αυτοί καλοί και ευχάριστοι σύντροφοι, έμεναν πάντα χωριστά από μ' άς, προς μεγάλην λύτην όλων μας, γιατί τό θράδυ, όταν άπευρέτο ο πρόεδρος και μέναμε μοναχοί στο ασάνι, άρχιζε πειά τό "ελακρινις" και ή πιπεράτες τού Χατζηγίλια ιστορίες.

Στην άρχή, δέν ήξερα τό μυστικό και ρωτούσα τόν Σακελλαρόπουλο:

— Μά γιατί, αυτοί οι δυο, πάνε πάντα χωριστά από την παρέα μας!

— Γιατί είνε σοβαροί! μου άπαντούσαν έπισημώς ο Σακελλαρόπουλος.

Θυμώμαι μάλιστα, ότι τό προνητικό τηλεγράφημα, ποστέλινε ο Σακελλαρόπουλος για νά κρατηθ' ιδιαίτερο ξενοδοχείο για τούς δυο καλούς μας συντρόφους, είχε άναστατώσει τόν κ. Λουλακάκη, νοιαρχη τότε στην Καβάλλα.

— Γιατί, θρέ άδερφέ, με ρώτησε, αυτή ή έπισημή τού Μιγαλακόπουλου νά έτοιμασθ' ιδιαίτερο ξενοδοχείο για τόν Ίασωνίδη και τόν Δάλλα;

Κι' έγώ, μή γνωρίζοντας τό μυστικό, τού άπάτησα:

— Ίωως από ιδιαίτερη εκτίμησι.

— Ξέρετε λοιπόν τί έκάμα; μου είπε τότε ο Λουλακάκης. Για νά τούς έξαικονομήσω ξεχωριστά, επειδή δέν ύπήρχε ξενοδοχείο εύκαιρο, της προκοπής, γιατί από τ' ά δυο καλά ξενοδοχεία της Καβάλλας τό ένα είνε γεμιστό και στο άλλο θά μείνη ο πρόεδρος και οεις, άναγκάσθηκα νά θυάλω δυο ήθροισούς που ήρθάν χτές. Τους πήρα τ' ά κρεβάτια και τ' ά φύλαξα γι' αυτούς.

— Και τίς θεατρίνες, τί τίς έκαμες;

— Τις έχω... υπό διαμετακόμισιν..

— Στείλε τες, τού λέω, στον Γενικό Διοικητή, τού Θεοφύλακτο. Αυτός, ως άνωτερος άρχων σ' όλη την περιφέρεια, θά τίς οικονομήση!

— Έχει μουσι και δέν τόν θέλουν, μου άπάντησε.

— Ένας λόγος παραπάνω για νά πάνε σ' αυτόν, ως άνθρωπον που άγαπά τό μουσι και... τίς Μούσες!

— Με καλμπούρια, μου λέει, δέν

φαίνεται, από τούς μεγαλειότερους "Έλληνας... ροχαλιστάς!

Γιά τό λόγο αυτό ο κ. Σακελλαρόπουλος είχε την πονηρία, στις πόλεις που γυρίζαμε, νά τηλεγραφή, φροντίζων για ένα καλό ξενοδοχείο για τόν πρόεδρο και την ακολουθία του και ιδιαίτερος ένα άλλο ξενοδοχείο, εκ τών άριστων πάντοτε της πόλεως, για τούς κ. κ. Δάλλα και Ίασωνίδη.

Γι' αυτό, όπου κι' άν πηγαίναμε, οι δυο αυτοί καλοί και ευχάριστοι σύντροφοι, έμεναν πάντα χωριστά από μ' άς, προς μεγάλην λύτην όλων μας, γιατί τό θράδυ, όταν άπευρέτο ο πρόεδρος και μέναμε μοναχοί στο ασάνι, άρχιζε πειά τό "ελακρινις" και ή πιπεράτες τού Χατζηγίλια ιστορίες.

Στην άρχή, δέν ήξερα τό μυστικό και ρωτούσα τόν Σακελλαρόπουλο:

— Μά γιατί, αυτοί οι δυο, πάνε πάντα χωριστά από την παρέα μας!

— Γιατί είνε σοβαροί! μου άπαντούσαν έπισημώς ο Σακελλαρόπουλος.

Θυμώμαι μάλιστα, ότι τό προνητικό τηλεγράφημα, ποστέλινε ο Σακελλαρόπουλος για νά κρατηθ' ιδιαίτερο ξενοδοχείο για τούς δυο καλούς μας συντρόφους, είχε άναστατώσει τόν κ. Λουλακάκη, νοιαρχη τότε στην Καβάλλα.

— Γιατί, θρέ άδερφέ, με ρώτησε, αυτή ή έπισημή τού Μιγαλακόπουλου νά έτοιμασθ' ιδιαίτερο ξενοδοχείο για τόν Ίασωνίδη και τόν Δάλλα;

Κι' έγώ, μή γνωρίζοντας τό μυστικό, τού άπάτησα:

— Ίωως από ιδιαίτερη εκτίμησι.

— Ξέρετε λοιπόν τί έκάμα; μου είπε τότε ο Λουλακάκης. Για νά τούς έξαικονομήσω ξεχωριστά, επειδή δέν ύπήρχε ξενοδοχείο εύκαιρο, της προκοπής, γιατί από τ' ά δυο καλά ξενοδοχεία της Καβάλλας τό ένα είνε γεμιστό και στο άλλο θά μείνη ο πρόεδρος και οεις, άναγκάσθηκα νά θυάλω δυο ήθροισούς που ήρθάν χτές. Τους πήρα τ' ά κρεβάτια και τ' ά φύλαξα γι' αυτούς.

— Και τίς θεατρίνες, τί τίς έκαμες;

— Τις έχω... υπό διαμετακόμισιν..

— Στείλε τες, τού λέω, στον Γενικό Διοικητή, τού Θεοφύλακτο. Αυτός, ως άνωτερος άρχων σ' όλη την περιφέρεια, θά τίς οικονομήση!

— Έχει μουσι και δέν τόν θέλουν, μου άπάντησε.

— Ένας λόγος παραπάνω για νά πάνε σ' αυτόν, ως άνθρωπον που άγαπά τό μουσι και... τίς Μούσες!

— Με καλμπούρια, μου λέει, δέν

λύνεται τό ζήτημα.

— Έ, τότε, νά τό ανάθεσι στον Όρδάνου, νά τό λύση!

— Θά πάθη υπερκόπωση. Κοιράσθηκε άρκετά σήμερα για την ύποδοχή τού προέδρου. Είνε πολύ ήλικιωμένος, θλ' έπεισι!

— Έ τότε, παράπεμψε τες στον Λαμπαδίτη.

— Είνε πολύ κοντός για τό έρχερίημα αυτό, άν και φορεί ψηλά τακούνια!

Όλλά, άν στην Καβάλλα και άλλου, έλάτω έτσι ή άλλοιώς τό ζήτημα, στην Κομοτινή, δυστυχώς, ξενοδοχεία άλλα δέν ύπήρχαν.

Γι' αυτό, τό θράδυ, όταν πήγαμε στην "Ακρόπολις" για ύπνο, στις έντεκα, και είδεν ο Σακελλαρόπουλος πως είμασταν έν... άπρητρία, προμυγμένος, ρώτησε:

— Όλοι μας εδώ θά κοιμηθούμε;

— Ξεοικονομήσα για δλους κρεβάτια, είπεν ο

Οι πεθαμένοι, φαίνεται. θά βαρέθηκαν νά σηκωθούν...

Σάστια, τ' άχασε... Παρ' άλλος νά τούβρη συμφορήσις!...

— Έ, τότε, παράπεμψε τες στον κ. Λαμπαδίτη...

Από τούς μεγαλειότερους "Έλληνας... ροχαλιστάς!...

— Φεύγω για την Όρεστιάδα!...

Οι πεθαμένοι, φαίνεται. θά βαρέθηκαν νά σηκωθούν...

κυρ-Σπύρος, γελαστός και λυγρός, στάζων από γλυκύτητα και περιεμνών συγχαρητήρια.

—Μωρέ, τί λές, μωρέ! τού φώναξε ο Σακελλαρόπουλος. Τι έκανες, θρέ θεοσκοτωμένε;

—Ο μπάρμπα-Σπύρος τάχασε.
—Μωρέ, θέλεις κρέμασμα, τού ξέρεις πώς κρέμασμα! Λίγο έλειψε, και τού ζήτη συμφορήσις, τού καλού τού μπαρμπα-Σπύρου.

—Μα τί έκαμα; γυρίζει και ρωτάει έμένα ως πού γνωστόν του.
—Ξέρω κι' εγώ τί έκαμες!... Νά, κάτι σοβαρό θάχης κάνει και πρόσεξε να μη τού μάθει ο πρόεδρος!

—Έδω, σ' αυτό τού ξενοδοχείο, θά κοιμηθούν οι κύριοι Δάλλας και 'Ιασιωνίδης; Και θέν' υπήρχε στη Κομνηνή καλύτερο ξενοδοχείο γι' αυτούς; ρώτησε ο Σακελλαρόπουλος.

—Καλύτερο!... Καλύτερο από τούτο, άφου κοιμάται και ο κύριος πρόεδρος έδω! τραύλιος κατάπληκτος ο μπάρμπα-Σπύρος.

—Μπορεί να κοιμάται ο πρόεδρος έδω, αλλά εγώ, κυρ-Σπύρο, δέν κοιμώμαι! Θά φύγω! Θά φύγω, είπα-λέο!...

—Πού θά πάς;
—Θά πάω να κοιμηθώ στο τραίνο! Έλα δώ, μικρέ! φώναξε ουχρόνος σ' ένα παιδάκι τού ξενοδοχείου. Έλα κοντά μου μιά στιγμή, να με πάς στο τραίνο!

—Μα είνε μακρά!...
—Όπου κι' άν είνε, πάμε!
—Φοβάμαι, είπε τού μικρού, να μη με φάν...
—Τί να σέ φάν, μωρέ χαζέ;
—Όχι... πεθαμένοι!

—Έλα κοντά μου, θρέ άνόητε. Οι πεθαμένοι, ούτε τρών, ούτε καί...ροχαλίζουν!

Ο Κ. Μιχαλάκοπουλος περιώδευε με τραίνο ιδιαίτερο, πού είχε μέσα και κρεβάτι και μπουφέ και σαλονάκι και γραφείο. Στο κρεβάτι έκεινο έπήγαινε να κοιμηθί ο Σακελλαρόπουλος.

Ο σταθμός όμως της Κομνηνής είνε μακρά, πολύ έξω από την πόλι και γι' αυτό να πάη κανείς εκεί, πρέπει να περάση από τού νεκροταφείο.

Γι' αυτό κι' ο μικρός φοβότανε τούς πεθαμένους, μην τόν φανεί!

Κι' όταν την άλλη ημέρα, τού πρωί, έπήγαμε στο σταθμό, να ίδουμε μήπως τούς έφαγαν οι πεθαμένοι, είδαμε ότι δέν τούς έφαγαν. Θαρυνθέντες φαίνεται, να σηκωθούν μεσάνυχτα!

Έκείνο πού είχε σαγαωθεί, κατά την περιπέτεια αυτή, ήταν τού...αυθρο χασιάρη και κάτι μαρμελάτες τού μπουφέ. Φαγόθηκαν άπ' τόν μικρό, πού, φοβισμένος να ξαναγυρίση στο ξενοδοχείο μοναγός, είχε κλεισθί από τόν Σακελλαρόπουλο στο θαγκόν-μπουφέ, τού τραίνου, γιά να κοιμηθί!

Όλη αυτή την ιστορία, μου ξανάφευε στη μνήμη ή Κομνηνή, τώρα πού την ξαναείδω.

Και όχι μοναγιά αυτή, αλλά και μιά 'Άλ' η με τ.ν Κωβούλη, τού Ζογράφου, τόν 'Ασιώτη, τού Γιαννόπουλου και τόν 'Αργυρόπουλο τόν Περικλή.

Άλλά αυτή θά την διηγηθώ καμιά άλλη ώρα!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Ο άπλοικός έκκοτεμνυριούχος. Κάτω τα στεφάνια! Γενναία άποημώσις υπέρ τών άνθρώπων. Ο Γερμανός εκδούπλευτος και ή τελευταία του θέλησις. Τέ κοφωμείακμα της χήρας του. Μισή ώρα την ημέρα σκυμμένη πάνω στον τάφο του!... Και τού σχετικέ καταστάσις. Η έκδικησις ενος μακαριτη. Μια κούρνια και μιά δούσις...νάτου! Έπιτύμβιες ρεζιλήμες, κτλ.

Τού ρεκόρ της παραξενιάς στις διαθήκες τού και στις τελευταίες θέλησις τού, τού έχουν, όπως και σ' όλα σχεδόν τού πράγματα, οι Άμερικανοί!...

Κάποιος κάτοικος τού Άλβαρντίνου, θέλοντας να απαλλάξει τούς συγγενείς και φίλους τού από τά σχετικά έξοδα, άφισε στη διαθήκη τού να μην κατατεθί κανένας στέμνος στην χήρα τού. Έπειτα δούσε εκάκειν ότι με αυτό θα ζήμιονε τούς άνθρώπους, και πρόσθεσε στη διαθήκη τού την έξης παράγραφου :

«Κληροδοτώ στον «Σύνδεμο Άνθοκομίας» δέκα χιλιάδες δολάρια, ως άποζημώσιον γιά τή χήρα πού προξένησα στους άνθρώπους, άπαγορεύσας να καταθεθούν στέρνοι στην χήρα μου!»!

Κάποιος πάλι Γερμανός έκκοτεμνυριούχος, όνομαζόμενος Στέισινγκερ, όταν πέθανε, κληροδότησε στη γυναίκα τού, εντός τού χρονού κηρίδιου πού έδικαίωτο να πάρη από την περιουσία τού, κι' άλλες ακούη 40 χιλιάδες μάκρη έτήσιου εισόδημα, υπό τόν όρον όμως να πληρώνη κάθε μέρα και σέ όλη της τή ζωή, στο νεκροταφείο, στις 4—5 ή ώρα τού απόγευμα, και να μένη εκεί επί μια ώρα σκυμμένη ενάουθί επάνω στον τάφο τού. Έλεγχή της έκτέλεσις τού καθήκοντος αυτού της χήρας τού όρισε τών φίλων τού νεκροταφείου. Επάνω δε στον τάφο τού μακαριτη ήταν τοποθετημένο από τον σταθολόγο γραφού τού Στέισινγκερ ένα μεγάλο κατάστιχο, στο όποιο ή χήρα ήταν υποχρεωμένη να υπογράφη κάθε απόγευμα, άποδεικνύοντας έτσι ότι έκανε την τακτική επίσκεψη της. Μονον σέ περιπτώσι άσθενείας, ή χήρα Στέισινγκερ είχε τού δικαίωμα να μην κάνει την επίσκεψη της στον τάφο τού συζύγου της. Τότε όμως έλαπτε να πιστοποιήσουν δύο γιατροί ένοχού στο Εφημεροδείο ότι πραγματικώς ήταν άρρωστη!...

Κάποιος άλλος Τεχνοσολόβος, όνοματι Στάινερ, άφησε μιά διαθήκη μοναχική στον ζώσιον. Κληροδότησε δηλαδή στην άπαρηγόρητη χήρα τού μιά τάφο. 1) κούρνια, κι' αυτή πάλι υπό τόν έξης όρο : Να καταπύ δηλαδή, ύστερα από μιά ώρα μετά τού θανάτου τού, ένα γραμμάριο...καρναμίζου ασπίσης, ή όστια, όπως έζωριον, είνε λογικώτατο δημηγύριον!... Φυσικά, ή χήρα τού υπιαστάτου δέν έκανε τού άσχημο κι' αλέθιο αυτό άστέιο...

Μιά Άγγλική κούρνια έτυχε να διαβάσι κτιστε ότι είνε δυνατόν ένας άνθρωπος να πάη νεκροταφείον, να κρινεται δηλαδή πεθαμένος, χωρίς και να είνε πραγματικά. Έπειδή λοιπόν τούθηκε μην πάθει κι' αυτή τού ίδιου και τού ζωντανή, όρισε στη διαθήκη της να έγκατασταθί μέσα στον τάφο της ένα καλό τηλεφώνον, πού να έπακουή με τού τηλεφωνικό κέντρον. Έτσι ήταν βέβαιη ότι άν πάθαινε νεκροτάσσει μέσα στον τάφο της, θά μπορούσε να ειδοποιηθί τούς ζωντανούς.

Έξ άλλου πολλοί έπιτοφια χρησιμοποιούν συνήθως τις έπιτύμβιες έπιγραφές τών ός μέσον διαφημισούς.

Σ' έναν τάφο, λοιπόν, στο νεκροταφείο τού Μιλάνου, υπάρχει ή ακόλουθη έπιγραφή :

«Ενθάδε κείται ο Κ. Β., πιλοτικός. Η άπαρηγόρητος χήρα τού συνεχίζει τας έργασίας τού μακαριτου, εις την όδόν Δ... άριθ. 103».

Στό νεκροταφείο της Βαρκελώνης, βρίσκεται σ' έναν τάφο ή ακόλουθη έπιγραφή :

«Άνομαζόμενον Ζοζέ Βερνέντα. Έζησα έξήντα χρόνια, γούρις στενωγούρις ούτε άρρώστειες. Ήμουσ ρωμαλέος και γεμάτος ζωή. Κάποια μέρα ήρθε ένας γιατρός να με έπισκεφθί και μού διέταξε ένα έμετικό. Τού είπα ότι δέν μπορούσα να τού πάρω, αλλά εκείνος με άποκρίθηκε ότι ήταν καλό κι' ότι τότε φτιάξει ο ίδιος με πολλή προσοχή. Τού πήρα...και την άλλη ημέρα πέθανα!»!...

Τέλος, ή πού περιήγησ άπ' όλες τις έπιτύμβιες έπιγραφές, είνε τού άρχιτέκτονος Χριστοφόρου Γιουβεν, πού έζησε τόν ναό τού Άγιου Παύλου στο Λονδίνο, έναν από τούς τρις μεγαλύτερους ναούς της χήρας. Ο Γιουβεν ένταφίστηκε μέσα στο ναό τού Άγιου Παύλου κι' επάνω στον άπό κι' άπείριστο τάφο τού άπαρχη ή ακόλουθη έπιγραφή :

«Άν θέλεις να δής τού μνημείο μου, κύταξε γύρω σου!»!

Έννοει — όπως καταλαβαίνετε — τού ναό.

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΩΝ

Η τηλεφωνήτρια της Άγγλικής πόλεως Χόλ ίδρυσαν τελευταία έναν σύλλογο, με ιδιόκτητη λέσχη, στην όποια έδωσαν τού περίεργον όνομα : «Λέσχη τών Λανθασμένων Άριθμών Τηλεφώνου».

Στό χορό ποθόσαν γιά τά εργαζιά της λέσχης αυτής, έστειλαν σέ όλους τούς συνδρομητάς τού τηλεφώνου μιά πρόσκλησι, ή όποια τελείωνε με την ακόλουθη φράσι :

«Έτσι, όχι μόνον θά γνωρίσετε προσωπικώς τις δεσποινίδες, ή όποιες σάς διακόπουν πριν τελειώσετε τή συνομιλία σας και σάς δίνουν λανθασμένους αριθμούς, αλλά και θά χορέψετε και μαζύ τούς!»!...

Ξέρετε πούν έβαλαν στην τιμητικώτερη θέσι τού τραπέζιού, κατά τού «σουτέ», πού προηγούθη τού χορού ; Έβαλαν τόν συνδρομητή αριθμός έκεινον, ο όποιος είχε υποβάλει τά περισσότερα παράτονα έναντων τών άνεξάρκτων αυτών πλασιμάτων, στην προεπιστημένη τού άρχη!...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο γιαιτρός.—Έχεις τρυπημένο τού κεφάλι σου, έ;... Και πόση είνε ή τρύπα; 'Ιση μ' ένα τάλλυρο!

Ο άρρωστος.—Ά, όχι τόσο μεγάλη!... Είνε περίπου δύο... μιά δραχμή και πενήντα λεπτά!

Η μητέρα.—Παληόπαιδο! Τη σουπα σου δέν θέλεις να φας; Κι' όμως... κατάπιες μιά δεκάρα τού πρωί!...

